

DERTIGJARIG BESTAAN BOND VAN CHRISTELIJKE ZANGVEREENIGINGEN.
Verleden week had in den tuin van de Diergaarde te Rotterdam de feestvergadering plaats ter herdenking van het 30-jarig bestaan van den Bond van Christelijke Zangvereenigingen in Nederland. *(V.F.B.)*

Agatha had hem spottend aangezien.

„Kan een arts zoo onpractisch, pardon, zoo idealistisch denken? Ik kan 't niet. Ik ben zelfs zoo kettersch den predikant op den kansel niet te gelooven als hij bij het aanbevelen van een collecte verzekert, dat het niet op de grootte der gave, maar op de blijmoedigheid in het geven aankomt. Ik vraag nu, wat heeft een arme drommel er aan of ik met blijdschap of met ergernis geef. Veel, véél geven dat is de hoofdzaak voor de behoeftigen."

„De predikant meent," antwoordde de dokter, „dat een blijmoedig geschonken gift den schenker rijker maakt dan den geschonkene."

„Dus moet ik uit egoïsme geven, opdat het mij welga? Opdat ik over mijzelve edel kan denken, terwijl de arme bij mijn „penninkske" verder verhongert."

„Dat zijn spitsvondigheden, juffrouw Van den Bosch, sophisterijen, waaraan uw hart in werkelijkheid geen deel had."

„Mijn hart?" had zij overmoedig gelachen, „kent u mijn hart dan, dokter?"

„Neen, ik ken uw hart niet, maar ik geloof . . ."

Zij gaf hem een tik met haar waaier.

„Gissen is missen, dokter. Heusch, geloof mij maar."

Hij had toen plots gezwegen en zich verwijderd.

En nu zij hier alleen zat, kon zij zich van de herinnering aan dit gesprek niet losmaken. Haar hart, neen, dat kende niemand. Zij echter meende den jongen medicus tot op den bodem van zijn idealistische, onpractische ziel te kunnen zien. Menigmaal was het haar geweest, als had zij op dien bodem vluchtig een beeld zien spiegelen, dat zij zeer goed kende. Een beeld dat veel zachter en edeler was dan het origineel. Deed dan dit origineel den spottenden mond open, dan vertroebelde het spiegelbeeld en verdween juist als zij vol stil geluk meende het steeds duidelijker te zien.

En zij was het zelf, die dit beeld telkens verjoeg!

* *
*

De vlierstruik bloeide allerwegen; Agatha zag hem op de wandeling, in tuinen en plantsoenen en steeds dacht ze weer aan den eersten ontluikenden tak haar geschonken door het zieke kind.

En op een dag werd die gedachte zoo sterk, dat zij haar wandeling vervolgde in een deel van de stad, dat door de verwende jonge dame nimmer betreden werd, een stadsdeel, dat bestond uit een doolhof van nauwe, kromme, armoedige straten en stegen. Doelloos liep Agatha verder de stegen door, waarin de meizon slechts gedeeltelijk doordrong, tot zij zich opeens klaar bewust werd wat zij eigenlijk zocht. Voor een huis, misschien wel het armste in de armoedige steeg, maar door de zon vol beschenen, stond iets, dat zij kende: de oude leuningstoel. Onwillekeurig bleef zij staan, niet wetende of zij verder zou gaan.

Daar verscheen in de opening der deur een stoere werkmansvrouw, die in haar krachtige armen een stumperig wezentje hield. Was 't een klein kind of een jong meisje? Het lichaampje scheen als verschrompeld, in groei tegengehouden; de oogen daarentegen, groot en klaar in het bleeke magere gelaat, hadden een schrandere uitdrukking.

Nu zagen ze opeens een zeldzame verschijning in deze steeg: de voorname dame die aarzelend van verre bleef staan.

„Moeder, kaik eris!" fluisterde het meisje verwonderd, een verwondering, die nog steeg, toen de moeder, na het zieke kind voorzichtig in den leuningstoel gelegd te hebben, de dame begroette en verheugd op haar toetrad.

„Dag juffrouw, wat ben ik blij dat u ons eris komt opzoeke.

Jansie fragt iedere dag wanneer die mouie juffrouw toch komt. Kaik nou-is, Jansie, da's de daome!"

Agatha trad op het zieke kind toe en vroeg schuchter: „Bevalt je de stoel, kindlief?"

Het kind knikte en moeder vermaande: „Netjes spreiken, hour!"

„Zit je dikwijls buiten?" vroeg Agatha verder.

„Ja, de dokter heit 't gezeid, dat de son beter is dan medisain."

„Maar je ziet hier niet 't minste groen!"

„Nee, maar wel de son!"

Hoe klonk dit uit den kleinen bleeken mond, als wilde dit armzalige leven zich vastklemmen aan die groote levenverwekster, de zon. Agatha was tot in de ziel geroerd.

„Hoe maakt het je vlierstruik?"

„Die bloeit nog. In het tuintje is wainig son en daorom bloeit-ie langer."

„Jao, in 't tuintje is 't donker en koud," zei nu de moeder, „en daorom moet ze hier sitte. En hier heit ze ouk een beitje meir ferdiffertisie!"

Agatha keek verbaasd het nauwe steegje door en vroeg zich af wat het kind voor afleiding hebben kon, doch te gelijkertijd hoorde ze geklep van klompen op de straatsteenen en kwamen een paar jongens een dwarssteegje uitloopen op het zieke meisje toe, luid schreeuwende: „Jansie! Jansie!" Een oogenblik bleven ze staan, verschrikt door de deftige verschijning, doch daarna wierpen ze de kleine zieke vriendin iets in den schoot: een paar meikevers en een goudenregentak.

„Gegapt!" riep een van de jongens en holde verder, terwijl de werkvrouw verontschuldigend eraan toevoegde: „Zoolang-ie geen ander goud gapt dan dit, gaat 't nog en kan ik niet op 'm schelde."

Agatha wilde nu afscheid nemen, doch opeens vroeg Jansje: „Juffrouw, waor sit u nou op, sins u die mouie stoel hebt weggegeife?"

Agatha lachte, maar nu niet spottend, over deze naïviteit, en antwoordde: „Ik heb nog andere stoelen, kind, en denk er juist aan of ik je niet een beteren geven kan."

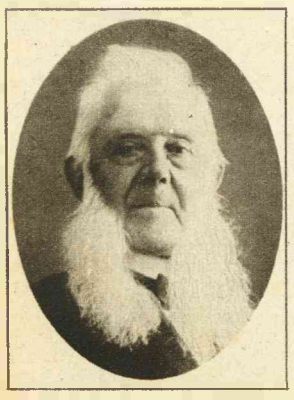
„O, nee, er sain gein betere! Hoogstens . . ." Het kind aarzelde. — „Nu . . . hoogstens?"

„Dat durf ik niet segge!" — „Zeg 't maar gerust, Jansje!"

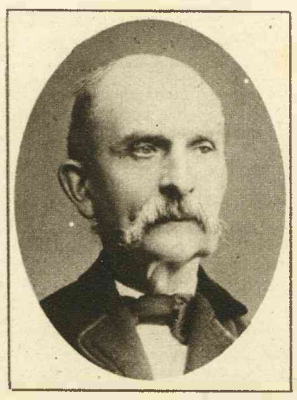
„Ein mit rollen," antwoordde het kind angstig. „De dokter seit, as ik mit 'n stoel weggerold kon worden, in 't plantsoen, waor feul son is, sou 'k misschien beiter worde."

Het ingevallen gezichtje gloeide bij deze voorstelling en Agatha zei snel: „Dien zul je hebben kind! Morgen komt de rolstoel!"

En weg was ze, moeder en kind in de grootste verbazing achterlatende.

G. F. CALLENBACH Sr. †

M. DE WOLF.

In den ouderdom van 83 jaar is te Nijkerk overleden de heer G. F. CALLENBACH Sr., stichter van de bekende Uitgevers-Mij. Callenbach. — Binnenkort hoopt de heer M. DE WOLF den dag te herdenken, waarop hij vóór 60 jaar in dienst trad van de firma S. Tick te Oosterhout.

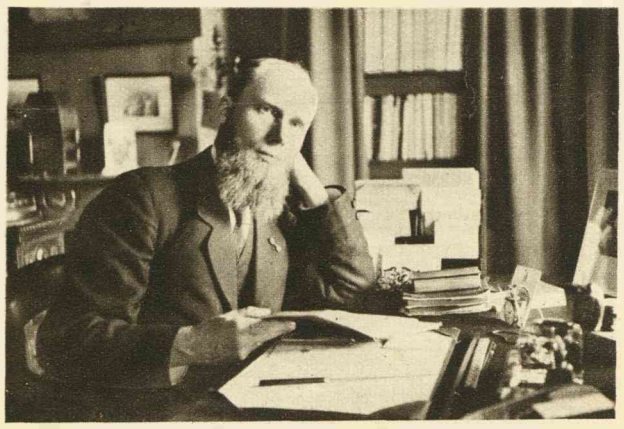

Dr. JOH. KEYZER. †

Dr. J. H. GERRETSEN.

Te Breukelen overleed op den leeftijd van 64 jaar de heer Dr. JOH. KEYZER, na aldaar 34 jaar als practiseerend geneesheer werkzaam te zijn geweest. — Den 3den Mei herdacht de heer Dr. J. H. GERRETSEN, predikant te 's-Gravenhage, Hofprediker bij H. M. de Koningin, den dag waarop hij vóór 25 jaar te Lopik werd bevestigd als predikant bij de Nederd. Herv. Kerk. Verscheidene theologische werken van zijn hand zagen 't licht.

Dr. J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE,
die tot hoogleeraar is benoemd in de faculteit der Godgeleerdheid aan de Universiteit te Utrecht.

EEN DERTIGJARIG JUBILEUM.
De Amsterdamsche Gymnastiekvereeniging Spartacus huldigde verleden week haar Directeur, den heer Jan de Boer, ter gelegenheid van diens 30-jarig jubileum. Verscheidene sprekers uit de gymnastiekwereld voerden het woord en huldigden den kranigen Directeur. *(V.F.B.)*

DE NEDERLANDSCHE PHYTOPATHOLOGISCHE VEREENIGING.
Verleden week hield de Nederlandsche Phytopathologische Vereeniging een buitengewone vergadering te Wageningen, naar aanleiding van haar 25-jarig bestaan. Onze foto geeft een groep der deelnemers o.w. (v.r.n.l.) de heer Hoek, directeur van de afdeeling Landbouw van het min. van Landbouw, Handel en Nijverheid; Prof. Ritsema Bos en minister Posthuma. *(V.F.B.)*